

Arrest

nr. 94 284 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2012 heeft ingediend heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 september 2012 dient verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 12 september 2012 wordt verzoeker gehoord door de commissaris-generaal.

1.3. Op 21 september 2012 wordt de beslissing genomen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Servische nationaliteit te bezitten, van Roma-origine te zijn, geboren te zijn in Mitrovica (Kosovo) en de laatste jaren gewoond te hebben in Servië. U verklaart dat jullie economische problemen hadden en dat jullie onvoldoende financiële middelen had om te overleven. Daarenboven

verklaart u problemen gekend te hebben met de Albanezen. Omdat u en uw kinderen niet konden overleven met de middelen die u had, besloot u in augustus 2012 Servië te verlaten. U kwam op 2 september 2012 in België aan, waar u twee dagen later asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een Servisch paspoort neer, uitgegeven in Vucitern op 14 september 2011, een kopie van een Servisch paspoort van uw dochter N. {...} en uw zoon I. {...}, uitgegeven op 16 mei 2012, van de overlijdensakte van uw tweede vrouw, afgeleverd in Zemun op 11 januari 2005, een kopie van uw geboorteakte, afgeleverd op 11 juli 2011 en een document van de gemeente Vucitern, waaruit blijkt dat uw huis werd afgenomen op 17 februari 1992.

B. Motivering

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende 1 gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst. Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U verklaart dat u enkel en alleen omwille economische motieven het land zou hebben verlaten. Deze problemen zijn van socio-economische aard en zijn niet gerelateerd aan motieven zoals die zijn vervat in de Geneefse Vluchtelingenconventie. Evenmin kunnen deze problemen naar aard, intensiteit en draagwijdte worden beschouwd als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder verklaart u angst te hebben van Albanezen in Servië. Hierbij dient opgemerkt te worden dat Albanezen in Servië een minderheidsgroepering vormen en dat u bij eventuele problemen met hen verhaal kon halen bij de Servische politie. Over de Servische autoriteiten verklaart u dan ook uitdrukkelijk met hen geen problemen te hebben gekend (gehoorverslag CGVS p.4). U stelt ook niet dat de Servische politie u niet zou willen helpen, maar dat zij slechts actie konden nemen indien zij wisten wie u in Servië belaagde (gehoorverslag CGVS p.8). Dat u hen niet meer informatie kon verschaffen en dat ze daarom geen actie ondernamen, getuigt alleszins niet van onwil van de politie om u daadwerkelijk trachten bescherming te bieden. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Servië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. Wangedrag van politieagenten wordt niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. De Servische overheid wordt bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. Door het geheel van deze vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – onder meer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische

onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen (problemen met longen) dient opgemerkt te worden dat deze medische problemen op zich niet gerelateerd met problemen die vervat zijn in de Vluchtelingenconventie. Voor een beoordeling van deze medische feiten dient u zich te wenden tot de daarvoor geëigende procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Over uw verblijf in Kosovo, dient te worden opgemerkt dat u weliswaar verklaart er geboren te zijn, maar u kan geen Kosovaarse documenten neerleggen. De door u aangehaalde problemen, namelijk de confiscatie van uw huis in Vucitern ten tijde van de oorlog, zijn niet meer actueel. U heeft het CGVS niet kunnen overtuigen van het feit dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo er actueel nog problemen zou kennen. Zo verklaart u dat uw broers nog allemaal in Kosovo zijn gebleven, zonder noemenswaardige problemen. Het feit dat u van uw vader 2 geen grond had gekregen en dat het derhalve voor u moeilijk is om u er te vestigen (gehoorverslag CGVS p.4), is alweer een probleem van socio-economische aard, dat op zich niet gerelateerd is aan problemen in de Geneefse Vluchtelingenconventie. Wat betreft uw angst om in Kosovo te leven omdat er geen zekerheid is (gehoorverslag CGVS p.4), dient er op gewezen te worden dat uit informatie die op het CGVS beschikbaar is blijkt dat heel wat Roma's in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden, ... spelen evenzeer een rol). Hoewel Roma's op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden blijkt uit de informatie dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma's en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige anti-discriminatiewetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling, van de Roma. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande beslissing in positieve zin te wijzigen, daar ze betrekking hebben op uw identiteit en het feit dat u ooit een woning zou hebben gehad in Vucitern. Deze feiten worden immers door de Belgische asielinstanties niet betwist.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker aan de Raad om hem "te erkennen in zijn hoedanigheid van vluchteling minstens zijn subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980".

2.2. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De Raad treedt in onderhavige betwisting op als

annulatierechter conform het gestelde in artikel 39/2, §1, laatste lid juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

2.3. Verzoeker kan dan ook niet op ontvankelijke wijze vragen om de bestreden beslissing te hervormen in de zin van artikel 39/2, §1, 1° van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. Eerste onderdeel: Schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980

Overwegende dat de verwerende partij in de bestreden beslissing aangeeft dat enerzijds de Republiek Servië een functionerende democratie zou zijn, anderzijds dat de Roma in Servië niet bloot zouden staan aan daden van individuele vervolging;

Overwegende dat de verwerende partij meest letterlijk in de bestreden beslissing stelt dat:

“ [...]

Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Servië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. De Servische overheid wordt bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia”, Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en de communicatie. Door het geheel van deze vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten - onder meer tegen de strijd tegen de georganiseerde misdaad - voorleggen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat

ingeval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 va, de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. ”

Overwegende dat bij Koninklijk Besluit van 26 mei 2012 de Belgische regering Servië heeft opgenomen op een lijst van veilige landen van herkomst;

Overwegende dat het Verslag aan de Koning voor Servië meest letterlijk stelt dat:

Voor wat betreft Servië, besluit de Commissaris-generaal als volgt :

“Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Servië, de mate waarin vervolging of mishandeling in Servië voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Servië algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Het kan onder meer gaan om vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden. ”[...]

Overwegende evenwel dat artikel 48/3 van de wet 15 december 1980 stelt dat:

“ Artikel 48/3 :

§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§ 2. Daden van vervolging in de zin van artikel LA van het Verdrag van Genève moeten:

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechten-schendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;

f) daden van gender specifieke of kindspecifieke aard.

§ 4. Bij de beoordeling van de gronden van vervolging moet rekening worden gehouden met volgende elementen:

a) het begrip “ras” omvat onder meer de aspecten huidskleur, afkomst of het behoren tot een bepaalde etnische groep;

b) het begrip “godsdienst” omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald;

c) het begrip “nationaliteit” is niet beperkt tot staatsburgerschap of het ontbreken daarvan, maar omvat onder meer ook het behoren tot een groep die wordt bepaald door zijn culturele, etnische of linguïstische identiteit, door een gemeenschappelijke geografische of politieke oorsprong of door verwantschap met de bevolking van een andere staat;

d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist

dat zij dit opgeven, en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;

e) het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.

§ 5. Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven. "

Overwegende dat het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen in haar artikel 1.A van 28 juli 1951 het begrip vluchteling definieert als volgt:

" Artikel 1. A:

Een persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. "

Overwegende dat in de motivering van de verwerende partij op een algemene wijze wordt geoordeeld dat de Servische autoriteit een rechtsstaat zou zijn en dat gelet op de opname op de lijst van veilige staten bij K.B. van 26 mei 2012 het verzoek van vertoger om te worden erkend in zijn hoedanigheid van vluchteling maar moet worden afgewezen zonder meer;

Overwegende dat vertoger evenwel verwijst naar het advies voor Servië van de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze dato 5 maart 2012 waarin letterlijk wordt gesteld dat:

" Advies voor Servië

[...]

Roma worden door de Servische bevolking over het algemeen beschouwd als minderwaardig. De problemen van de Roma-gemeenschap liggen hoofdzakelijk in de domeinen van gezondheid, werk, huisvesting en - voor een deel van hen - het ontbreken van persoonlijke documenten. De werkloosheid onder de Roma blijft heel hoog en velen van hen leven in grote armoede. Roma kunnen op meerdere vlakken discriminatie ondervinden hun moeilijke situatie is echter niet alleen het gevolg van discriminatie, maar van een samenloop van diverse factoren. Zowel het UNHCR als Servische NGO 's bieden hulp aan Roma waarbij de meeste initiatieven gericht zijn op administratieve problemen zoals inschrijving in het bevolkingsregister of het bekomen van een ziekteverzekering. Het beleid van de Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaaleconomische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, ... van de Roma.

Hoewel Roma in enkele gevallen het mikpunt kunnen zijn van politiegeweld of van verbale en fysieke pesterijen van burgers, zijn de autoriteiten bereid om voldoende bescherming te bieden aan Roma. Hun culturele en sociale achtergrond maakt dat zij weinig geneigd zijn gebruik te maken van de aanwezige bescherming of rechtsgang. De Servische autoriteiten garanderen voor alle etnische groepen, ook voor de Roma, wettelijke mechanismes voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. De algemene situatie van de Roma in Servië geeft aldus op zich geen aanleiding tot het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Uitzonderlijk kunnen er toch, onder bijzondere omstandigheden, situaties voorkomen waarbij er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan zijn.

[...]

Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Servië, de mate waarin vervolging of mishandeling in Servië voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Servië algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn.

Het kan onder meer gaan om vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden.

Gedaan te Brussel, op 05 maart 2012

Dirk Van den Bulck, Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Overwegende dat de motivering van de verwerende partij dan ook lapidair is en een gewoon een overname betreft van het feit dat Servië op de lijst van veilige landen staat maar nergens rekening houdt met het voorbehoud dat er sprake kan zijn van ernstige discriminatie die wel dient te worden beschouwd als feiten van vervolging binnen het kader van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980;

Dat nergens in de verklaring de geloofwaardigheid van de asielaanvraag van vertoger in twijfel wordt getrokken wel integendeel maar dat de verwerende partij toch verkiest niet ten gronde na te gaan of er al dan niet sprake is van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat vertoger een reëel risico loopt of het lijden van ernstige schade zoals bepaald door artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat vertoger een coherent vluchtverhaal schetst met een voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen herkenbaar gevolg dat vervolgens absoluut wordt geminimaliseerd omdat het allemaal zo'n vaart niet zal lopen ... ;

Dat de weigering vertoger te erkennen als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 ten onrechte werd genomen en vertoger dient te worden erkend als vluchteling;

Dat de bestreden beslissing dan ook op deze grond moet worden vernietigd;

Dat het verzoek van vertoger te worden erkend als zijnde vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 dient te worden toegekend;

*

*

*

2. Tweede onderdeel: Schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

Overwegende dat minstens indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou aannemen dat vertoger niet bewijst dat hij individueel blootstaat aan daden van vervolging vertoger ook hier laat gelden dat zowel het verslag aan de Koning als het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de dato 5 maart 2012 zelve aangeven dat er mogelijk sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling of een ernstige bedreiging van het leven op de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld zoals voorzien in artikel 48/4 §1 en 2;

Overwegende dat artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

" Artikel 48/4:

§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. "

Overwegende dat zoals supra ten volle wordt aangetoond de problemen van vertoger niet eens worden ontkend maar verworden tot een vorm van banaliteit daar waar blijkbaar de ganse Roma-gemeenschap dient te leven in dezelfde onmenselijke en vernederende omstandigheden wat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen cynisch wordt omschreven als zijnde niet gerelateerd aan de Geneefse Vluchtelingenconventie en niet van aard, intensiteit en draagwijdte worden beschouwd als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming;

Overwegende dat het niet past dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wanneer hij de daden van vervolging en discriminatie waaraan vertoger zal blootstaan in geval van terugleiding naar Servië ze erkent om vervolgens naast zich neer te leggen als zijnde eerder banaal omdat naar zijn bescheiden oordeel alle Roma zigeuners in Servië zich in dezelfde situatie zouden bevinden en dit dan maar geen aanleiding kan geven tot erkenning als vluchteling laat staan toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus;

Overwegende dat het verslag van Human Right Watch aangaande Kosovo getiteld "Rights Displaced, Forced Returns of Roma, Ashkali and Egyptians from Western Europe to Kosovo", rapport van 8 oktober 2010 in de aanbevelingen aan de Europese overheden stelt dat:

" [...]

RECOMMENDATIONS [...]

To European governments involved in deportation tot Kosovo (including Germany, Switzerland, Sweden, Denmark, Norway, Netherlands, Belgium, Austria, UK, France, Italy, Luxembourg and others)

- Temporarily suspend deportations of REA to Kosovo until there are adequate receptions conditions for safe and dignified returns.
- Ensure that any returns to Kosovo are carried out in full compliance with UNHCR guidelines.
- Assist the Kosovo government to cover basis assistance to REA forced returnees. "n

Overwegende dat meteen vaststaat dat de toestand niet van die aard is zoals geschetst door de verwerende partij en dat minstens om deze redenen de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

Dat het verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan vertoger dient te worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4 §2, b daar waar vertoger in Servië blootstaat aan een onmenselijke of vernederende behandeling;"

3.2. In deze kan niet dienstig de schending aangevoerd worden van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1A van Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. De bestreden beslissing strekt er immers niet toe om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren, waartegen het in artikel 39/2, §1, bedoelde beroep "in volle rechtsmacht" openstaat, doch strekt ertoe verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

3.3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stoeien op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië”.*

In het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstrekt heeft aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

Voor wat betreft Servië, kan het volgende gelezen worden: *“Voor wat betreft Servië, besluit de Commissaris-generaal als volgt: Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Servië, de mate waarin vervolging of mishandeling in Servië voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Servië algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Het kan onder meer gaan om vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden.”*

In de aanhef van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

In fine van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de aanhef van zijn beslissing verwijst naar artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij er de aandacht op vestigt dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een

onderdaan van een veilig land duidelijk aantoon dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Vervolgens stelt hij aan de hand van de verklaringen van verzoeker vast dat hij problemen van socio-economische aard heeft aangehaald die niet gerelateerd zijn aan motieven zoals vervat in de Conventie van Genève en evenmin kunnen beschouwd worden als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Vervolgens gaat de verwerende partij in op de door verzoeker aangehaalde problemen met Albanezen in Servië, waarbij hij uitgebreid motiveert aangaande de situatie van Roma in Servië en de houding van de Servische autoriteiten en de Servische politie inzake geweld en discriminatie tegen minderheden. Hij concludeert hierbij, *“dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980”*. Vervolgens gaat de verwerende partij in op door verzoeker aangehaalde medische problemen. Daarna gaat de verwerende partij in op problemen die verzoeker gekend heeft tijdens een verblijf in Kosovo, waarbij ze uitgebreid motiveert aangaande de situatie aldaar om tot de conclusie te komen dat *“Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo [...] echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte [hebben] om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”* Ten slotte besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

3.6. Gelet op wat in de bestreden beslissing te lezen valt, waarvan een samenvatting weergegeven wordt in punt 3.5., en waaruit blijkt dat verwerende partij ingegaan is op de door verzoekers aangehaalde problemen in Servië en tevens Kosovo, mist verzoekers betoog dat *“in de motivering van de verwerende partij op een algemene wijze wordt geoordeeld dat de Servische autoriteit een rechtsstaat zou zijn en dat gelet op de opname op de lijst van veilige staten bij K.B. van 26 mei 2012 het verzoek van vertoger om te worden erkend in zijn hoedanigheid van vluchteling maar moet worden afgewezen zonder meer; feitelijke grondslag. Deze vaststelling geldt eveneens voor verzoekers opwerping dat de motivering van de bestreden beslissing “lapidair is en [...] gewoon een overname betreft van het feit dat Servië op de veilige lijst van landen staat [...]”*.

3.7. Verzoeker gaat er met zijn betoog als zou zijn geloofwaardigheid nergens in vraag worden gesteld en dat hij een coherent vluchtverhaal zou hebben geschetst, volledig aan voorbij dat zijn relaas deels bestempeld wordt als zijnde van socio-economische aard, en voor de rest gesitueerd wordt tegen de achtergrond van de situatie in Servië en tevens Kosovo, waarbij geoordeeld werd, *“dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980”* en *“Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”* Verzoeker brengt totaal niets in tegen voormelde overwegingen.

Het eerste onderdeel van het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3.8. Voor wat betreft het tweede onderdeel van het eerste middel, waarin de schending opgeworpen wordt van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient ook hier te worden gesteld dat niet dienstig de schending aangevoerd kan worden van voormelde wetsbepaling. De bestreden beslissing strekt er immers niet toe om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, waartegen het in artikel 39/2, §1, bedoelde beroep “in volle rechtsmacht” openstaat, doch strekt ertoe verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

3.9. Uit verzoekers betoog blijkt dat hij de verwerende partij het banaliseren van problemen en cynisme in de schoenen schuift, maar deze perceptie van de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, kan de motieven van de bestreden beslissing niet aan wankelen brengen.

3.10. De Raad ziet ook niet in hoe het verslag van Human Rights Watch van 8 oktober 2010 aangaande Kosovo met als titel *Rights Displaced, Forced Returns of Roma, Ashkali and Egyptians from Western Europe to Kosovo*, dat verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift en waarin aanbevelingen gedaan worden aan overheden om de repatriëring naar Kosovo op te schorten, relevant is in verzoekers zaak, daar waar hij de Servische nationaliteit heeft, geen Kosovaarse documenten aanbrengt en uit niets blijkt dat hij naar Kosovo zal verwijderd worden.

3.11. Met zijn bloot betoog dat hij in Servië zal blootstaan aan onmenselijke of vernederende behandeling kan hij de vaststelling in de bestreden beslissing niet onderuit halen *“dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980”*

Het tweede onderdeel van het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

Dienvolgens is het eerste middel, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3.12. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar herhaalde vaste rechtspraak aangeeft dat de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 gelijkaardig minstens gelijkwaardig is aan deze voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijk, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot een aantal opmerkingen dat het verhaal van vertoger alhoewel geloofwaardig en niet betwijfeld door de verwerende partij maar moet worden gebanaliseerd omdat de Servische overheid op de lijst staat van de zogenaamde veilige terugkeerlanden zodat het verzoek tot asiel niet grondig moet worden geanalyseerd;

Overwegende dat de feiten an sich, de toestand in Servië niet worden betwist evenmin het vluchtverhaal in twijfel wordt getrokken;

Overwegende dat vertoger laat gelden dat net zoals de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opwerpt in zijn bestreden beslissing op pagina 2 §4 de Servische politie enerzijds nauwelijks staat aan het begin van belangrijke hervormingen om beter te functioneren en weliswaar de internationale maatstaven begint te benaderen maar dat er nog een hele weg af te leggen is en tot op datum van heden de internationale maatstaven nog niet bereikt zijn wat niet nuttig kan worden betwist want opgeworpen door de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing zelve, overigens onderschreven in het Verslag aan de Koning bij het Koninklijk Besluit van 26 mei 2012 en in het advies van de verwerende partij op 5 maart 2012;

Dat nergens wordt aangegeven waarom de problematiek van de Rom-zigeuners in de Servische Republiek die weliswaar deerniswekkend wordt bevonden niet moet worden onderzocht, feit dat totaal als onbelangrijk wordt beschouwd door de diensten van de verwerende partij ;

Dat indien deze laatste mogelijkheid het geval zou zijn, wat vertoger niet kan aannemen want dan zou dit standpunt lijnrecht ingaan tegen de wettelijke opdracht van de verwerende partij, dan is de gegeven motivering dan ook noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte te aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

*

*

*

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is, dat de administratie perfect op de hoogte is van de toestand van Rom-zigeuners in Servië zoals deze heden ten dage bestaat;

Dat de Rom-problematiek in Servië ruim gedocumenteerd is en de verwerende partij zelf aangeeft dat de Roma het slachtoffer zijn van wijdverbreide discriminatie en dat de Servische politie bijlange na kwalitatief de internationale maatstaven niet benadert maar dat de problemen wel niet zo ernstig zullen zijn wanneer vertoger zou worden teruggeleid naar zijn vaderland omdat zijn problemen niet wezenlijk zouden verschillen van de problemen van zijn medelotgenoten en dat de verwerende partij dit lot dan maar beschouwt als zijnde niet onmenselijk of vernederend;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met de opdracht voorzien in artikel 48/3 minstens 48/4 geconfronteerd met rapporten van Human Right Watches over Servië deze gewoon naast zich neerlegt met de eenvoudige en lapidaire opmerking dat het allemaal wel los zal lopen in geval van terugleiding en dat het allemaal wel goed komt met Servië waardoor hij ernstig tekortschiet in zijn opdracht en zijn beslissing is aangetast door onzorgvuldigheid minstens kennelijke onredelijkheid;

Overwegende dat inderdaad vertoger, een normaal voorzichtig en redelijk persoon gesteld in zijn situatie niet kan aannemen dat de verwerende partij een dergelijke beslissing neemt wat getuigt van kennelijke onredelijkheid;

Overwegende dat de verklaring van vertoger uitgebreid is, consequent en niet aangetast door enige tegenstrijdigheid;

Dat minstens op deze grond de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd;

Dat vertoger dan ook het verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Overwegende dat zelfs indien vertoger niet de daadwerkelijke individuele vervolging binnen het kader van de Conventie van Genève zou kunnen aantonen het dwingend is zijn de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;

Dat inderdaad de verwerende partij in de bestreden beslissing aangeeft dat de gebeurtenissen zoals vertoger aangeeft in zijn vluchtrelaas inderdaad hebben plaatsgevonden en plaatsvinden zodat er wel degelijk in de aangegeven periode zich ernstige feiten hebben voorgedaan van vervolging die aanleiding kunnen geven tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling minstens toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus;"

3.13. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de verwerende partij haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de verwerende partij in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het de verwerende partij over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.14. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoeker erover valt dat er geen rekening gehouden werd en evenmin gemotiveerd werd aangaande "de problematiek van de Rom-zigeuners in de Servische republiek", daar waar verwerende partij zelf aangeeft in de bestreden beslissing dat er binnen de Servische politie nog wat hervormingen noodzakelijk blijven, dient de Raad op te merken dat verwerende partij voormeld gegeven inderdaad aanstipt maar op een genuanceerde wijze en rekening

houdend met meerdere overwegingen tot de conclusie komt *“dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980”*. Gezien verzoeker niets in concreto inbrengt tegen deze overwegingen, die steun vinden in informatie die zich bevindt in het administratief dossier, ziet de Raad niet in waarop verzoekers verwachting gebaseerd is om nog meer overwegingen te vinden in de bestreden beslissing aangaande *“de problematiek van de Rom-zigeuners in de Servische republiek”*, daar waar verzoeker zelf niet duidt wat die “problematiek” dan wel precies omvat en welke aspecten hij dan precies behandeld wenste te zien in de bestreden beslissing.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

3.15. Anders dan verzoeker voorhoudt stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing helemaal niets aangaande een terugleiding van verzoeker naar Servië, aangezien ze daartoe ook niet de bevoegdheid heeft. De Raad herhaalt dat de evaluatie van de situatie van minderheden in Servië, door de verwerende partij op een genuanceerde wijze geschied is en steunt op informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker betracht dit onderuit te halen door te verwijzen naar *“rapporten van Human Rights Watch over Servië”*, maar concretiseert de inhoud van deze rapporten niet nader in zijn verzoekschrift, noch voegt hij ze eraan toe. In de bijlage bij zijn verzoekschrift zit weliswaar een stuk van Human Rights Watch, maar dit betreft Kosovo (cfr. punt 3.10). Met dit betoog en zijn algemene overtuiging dat de bestreden beslissing niet deugt, toont verzoeker geen schending aan van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen en toont hij evenmin aan dat de verwerende partij tekortgeschoten zou zijn in haar wettelijke opdracht. Voor het overige kan nog verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

Dienvolgens is het tweede middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER